Karikatür

Asrî Lâle devri!
Erkek — Elinizdeki lâlelerle Nedimin sevgilisine benziyorsunuz..
Kız — Hayır, yanılıyorsunuz, ben bay Erolun sevgilisiyim!...
RAMİZ

Dünya Karikatürleri

— Yahu! Bu otomobil için vinç istemenin mânası var mı? Bir kürekle bir süpürge isteseydiniz ya!...

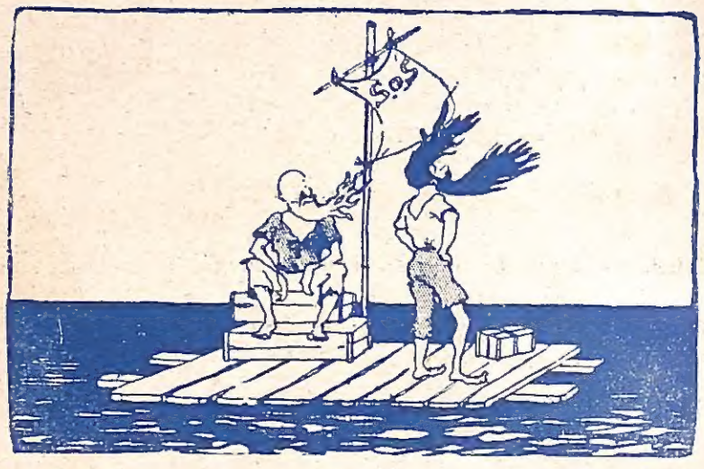

— Çok seyahat ettim deyip duruyordun söylesene buralara yakın bir yerde kumu ince bir plâj var mı?.

Ana Kanguro yavrusuna: — Terbiyesiz, sana bin defa yerine girerken ayaklarını temizle demedim mi?.

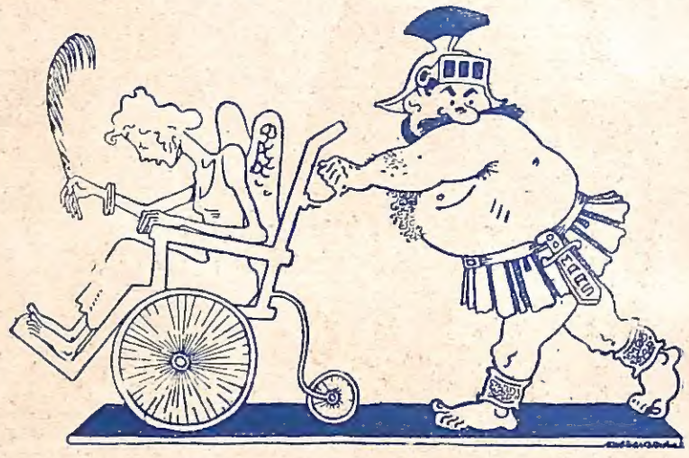

HASTA SULHUN HASTBAKICISI:

— Zavallı hastaya doktorları hiç acımıyorlar. Nasihatimi tutsalar, biraz kan alsak iyi gelecek !...

Yazısız hikâye: Pazarlık kapıya kadar!..

No. 67 CİLT: 3 YIL: 2 FİATI 10 KURUŞTUR 10 NİSAN 1937

KARİKATÜR

Sahibi : Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

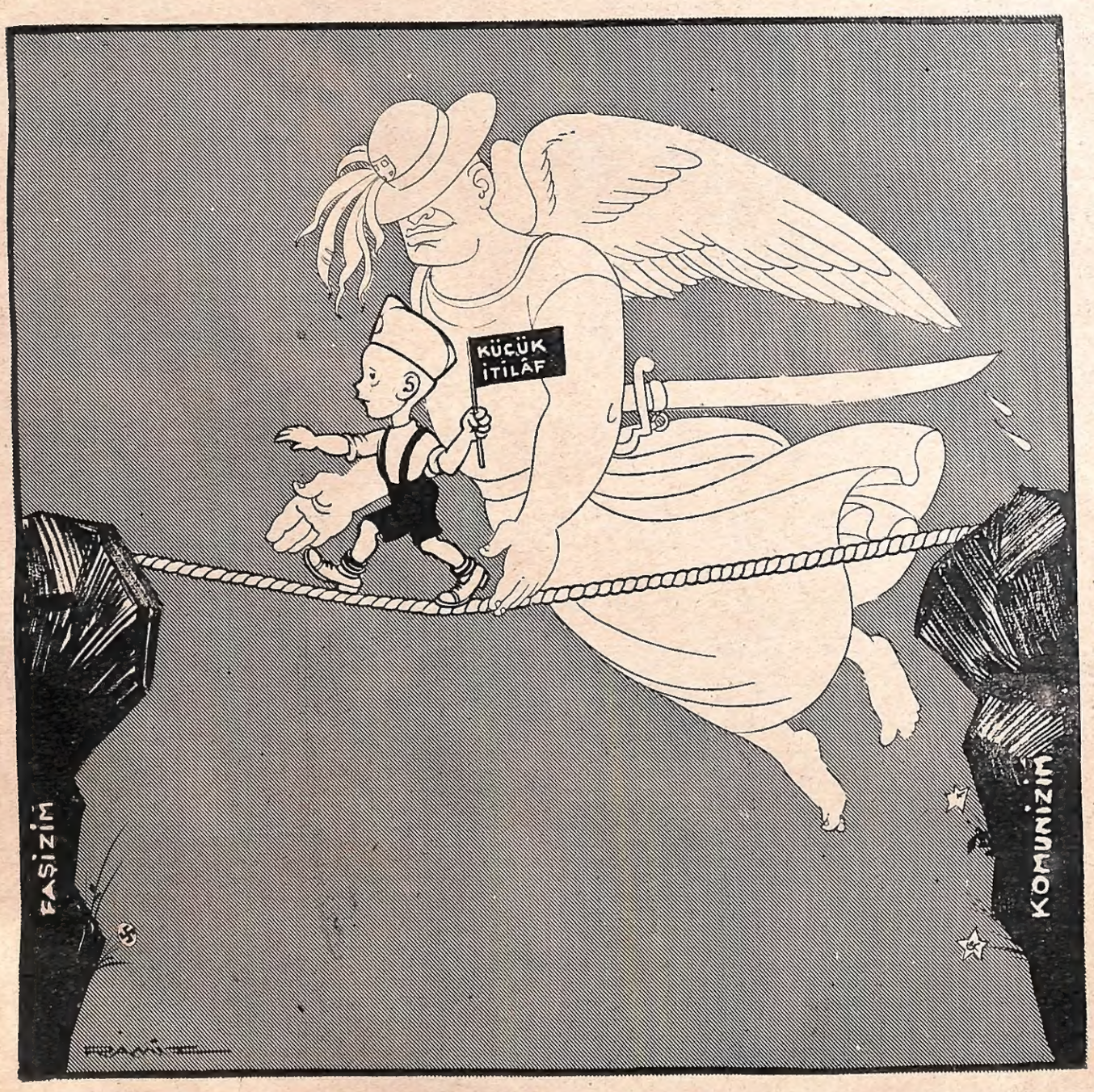

KÜÇÜK İTİLÂF SOLDAN SAĞA GEÇERKEN..

— Korkmadan yürü yavrum, arkanda ben varım!...

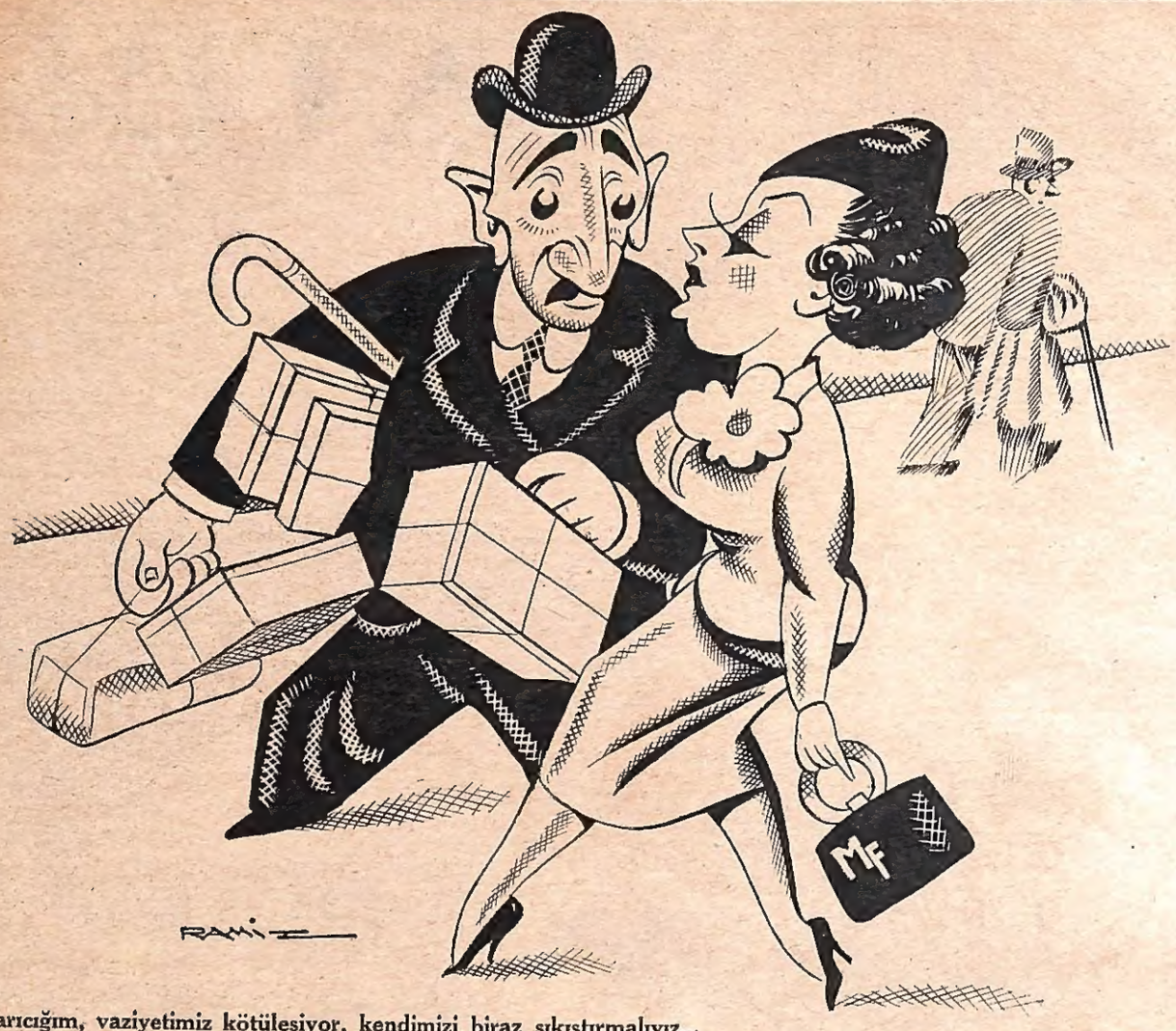

— Karıcığım, vaziyetimiz kötüleşiyor, kendimizi biraz sıkıştırmalıyız...
— Daha evvel söyleseydin iskarpinimi alırken bir numara küçük alırdım!..

Gazete Baş Sayfaları!..

— Zamanımızda gazete baş sayfası bir nevi moda mağazası camekânı haline gelmiştir. Mağazalar nasıl içerdeki eşyanın en parlak ve göz alıcılarını halkın ağzını sulandıracak bir şekilde camekâna dizerse, gazete de resim ve yazılarının en güzel ve en cakalılarını baş sayfasında teşhir eder. Resimler bazan renklidir; otuz altı puntoluk serlevhalar, yazılara dayanılmaz bir cazibe verir.

— İçeri sayfalardaki yazı ve resimler hakkındaki ilânları da unutmıyalım: «İkinci ve üçüncü sayfalarda iki en büyük edibin iki en şaheser romanı başlıyor.»; Üçüncü sayfada: «Tayyarede doğan çocuk», dördüncüde «File âşık olan genç Amerikan kızı».

Çacuk sayfaları, sinema sayfaları, moda, spor sayfaları.

— Siz baş sayfaları mağaza camekânına benzettiniz. Ben de bu ilânlar itibarile panayır tiyatroları kapısına benzetecegim: «Haydi başlıyor. Kantolar, baletler, komedyalar, dramlar, pandomimalar; envai hokkabazlık hünerleri; testere ile ortasından ikiye biçilen kız; cam yutup ateş çıkaran Amerikalı hokkabaz... Haydi başlıyor....»

Panayır tiyatrolarının kapısında kantocu kızlar biraz oyun oynarlar, hokkabaz ile yardağı aralarında biraz yarenlik ve şaklabanlık ettikten sonra «arkası içerde... Haydi içeriye» diye bağırırlar. Bazı baş sayfalardaki meraklı havadis yahut ağır başlı siyasî başmakale parçalarının altına konan «Arkası falan sayfadanın filân sütununda» ilânına nekadar benzer.

— «Teşbihte hata olmaz» derler ama galiba seninki biraz ağır ve galiz kaçtı. Hatırın kalmasın ama biraz eski kafalısın.

Hep bir boyda tuğlalardan örülmüş yangın duvarlarına benziyen eski **İkdam ve Sabah** sayfaları, tekniğine alışmışsın da yeni tekniğin zevkine varamıyorsun. Mademki gazete de elbise ve kundura gibi alınıp satılan bir ticaret malıdır. Kendisini okuyucuya beğendirmek için yapacağı cilveyi hoş görmelisin.

Nihayet gazetenin vazifesi yalnız olandan, bitenden halkı haberdar etmek değil, biraz da mensup olduğu memleketi dosta düşmana reklâm etmektir. Reklâm ise süssüz, boyasız, mübalâğasız ve fantezisiz olmaz.

— Ya! Demek ki baş sayfaların bukadar cicili bicili olması biraz da memleketi reklâm içindir, o halde gelin de şu elimizdeki gazetenin baş sayfasını sizinle bir gözden geçirelim:

(1) Almanyada icat edilmiş son sistem lokomotifin resmi. Karşısında freninin bozukluğundan dolayı devrilip

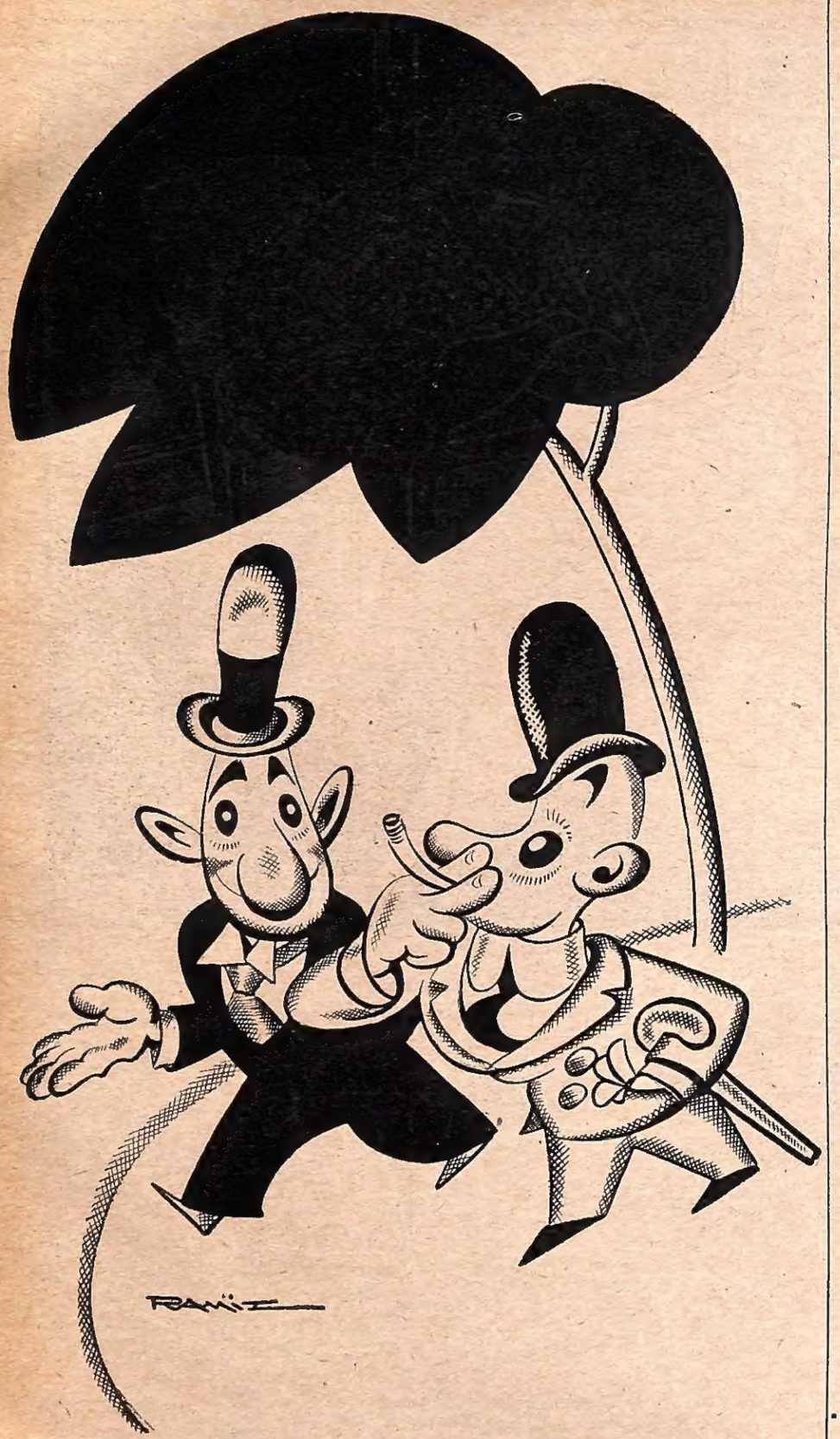

— **Bütün ümidim onda.... Çıkınca hemen apartıman yaptıracağım...**
— **Piyango mu?.**
— **Hayır, mahdum... Tıbbiyededir de!...**

parçalanan tramvay arabası.

(2) Bir öksüzler müessesesine bir milyon dolar teberru eden Amerikalı milyonerin resmi. Aşağısında köprü altında süprüntü yiyen kimsesiz çocuklar.

(3) Fransada yeni açılan bulvarın resmi. Bir sütun ötede «yağmurlu havada sokaklarımızın hali» serlevhası altında, içinde ördek yerine bacakları sıvalı insanlar dolaşan bir göl resmi.

(4) İsviçrede hasta leylekleri himaye ve tedavi için bir yurt açıldığına dair bir Avrupa telgrafı. Bir sütun ötede bir ihtiyar hastanın başvurduğu hastanelere kabul edilmiyerek sokakta öldüğüne dair bir havadis.

(5) İngilterede ölmüş bir insanı diriltterek yirmi dakika daha yaşatmıya muvaffak olan doktorun resmi. Üstünde üç lira için babasını kesen katil bahçıvanın resmi.

Yeni teknik üzerine tertip edilmiş bu sayfalar bizim için ne yüz ağırtıcı bir reklâm teşkil ediyor değil mi?

KARİKATÜR

Radyoda:

Radyoda küçüklere tarih dersleri veriliyordu. Acarın babası oğlunu makinenin yanına oturttu:

— Dinle oğlum, dedi, işte tarih dersi başladı.

Acar dersi sonuna kadar dinledikten sonra babası sordu:

— Anlat bakalım Acar, Etiler kimler?

— Eski Türkler!

— Nerede otururlarmış?

Acar tereddütsüz cevap verdi:

— Radyo istasyonunda!

Dalgınlık!

Vapurda karşılıklı oturmuşlar, babalarını çekiştiriyorlardı.

Sarışın mektepli:

— Benim babam çok dalgındır, dedi, tavukların yemini Finoya, Finonun etini tavuklara verir.

Esmer arkadaşı:

— O da bir şey mi, diye cevap verdi. Bizimki büsbütün beter. Dinle de anlatayım:

Yağmurlu bir günde sokağa çıktı. İyice ıslandı. Yağmur geçtikten sonra «artık şemsiyemi kapasam» deyince şemsiyesini unuttuğunu hatırladı.

Dişine bak!.

Uşak Ahmet ortalığı süpürüyordu. Daha sabah yeni olmuştu. Arkasında bir ayak sesi duyarak döndü. Bayanın oda hizmetçisi güzel Belma ile karşılaştı.

— Ne var kız? Diye sordu:

— Baksana Ahmet, sen geçenlerde, ben hangi hayvan olursa olsun dişlerine bakınca yaşını anlarım demedin miydi?

— Evet.

— O halde işte bizim bayanın takma dişleri.. Bir bak da yaşını söyleyiver.

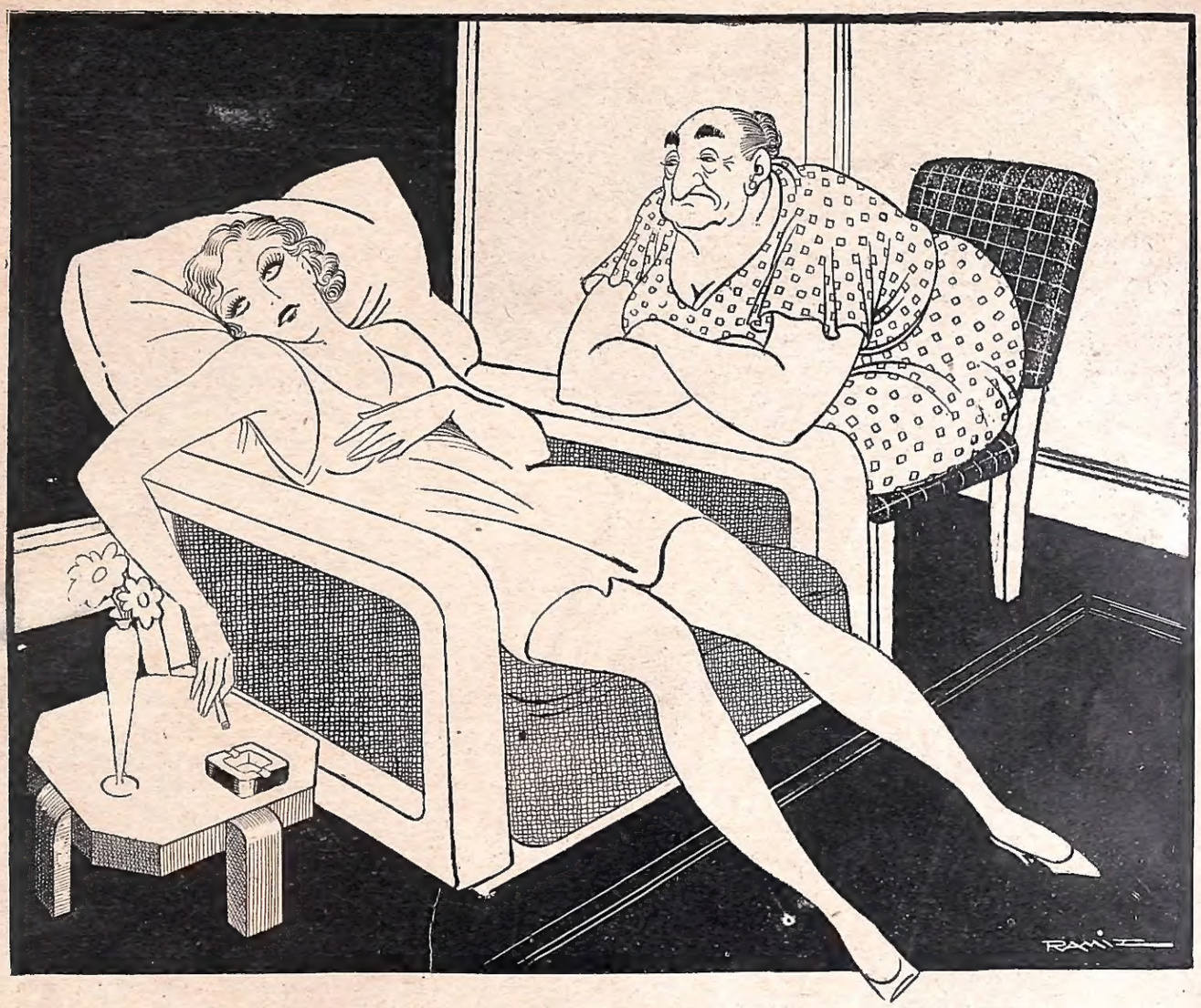

— Üç talibin var kızım, biri mühendis, biri tüccar, biri doktor hangisini istersin?..
— Evvelâ tüccarı isterim anne!...

Karabet usta ile camcı Samuel

Doğramacı Karabet usta ile Camcı Samuel Çamlıca civarında yeni yapılmış bir köşkün kapı ve pencerelerini takmakla meşgul idiler. Öğleye doğru karınları açıkmış, çırak Alekoyu Kısıklı çarşısından yiyecek almıya göndermişlerdi.

Bir aralık Karabet usta ellerini gözlerinin etrafına koyup yola bakarak:

— Aleko yiyeceklerle beraber geloor çok şükür, dedi.

Camcı güldü:

— O senin yorduyun Aleko deyil başıboş bir eşektir be!..

Karabet usta iyi adamdı. Fakat aksi tabiatlı ve gayet inatçı idi. Nasılsa ağzından çıkan bir sözden onu bir daha geri döndürmiye imkân yoktu.

Camcının cevabına kızdı ve:

— Alekonun eşekten farkı vardır ki zaten? Diye cevap verdi.

Yahudi onun kızdığını anlıyarak daha ziyade yüklendi:

— Hem sen artık ihtiyarsin... Yozlerin okadar uzaklari yormez.

Karabet usta bu defa burnundan soludu:

— Sen agzından çıkan kelâmı bilirsin be himbıl!.. Hani o Yenimahallede Fatin hoca vardır nedir? Benim gözlerim, ağnadın mı, onun dülbünlerinden eyi görür he...

Karabet usta bunu söylerken ayağının önündeki bir ufak çukuru görememiş, yere kapaklanmıştı.

Camcı bir kahkaha kopardı:

— Maşalla be!.. Hani yozun durbun yibi yorurdu senin?.

Karabet usta yattığı yerden bağırdı:

— Vay sen beni gözüm görmediği için yere düşmüşüm sanoorsun? Hay aklına şalgam sıkayım... Ben Alekonun ayak seslerini dinlemek için mahsus yere yatmışım... Hani o telefon mikrofonudur nedir? Benim kulağımın yanında o mikrofon, ağnadın mı, bekçi davulu gibi kalır.

Fakat Karabet usta bu tezi müdafaa ederken de arkasından gelen manda arabasını duymamış ve mandalardan biri ihtiyar marangozu bir boynuzda caddenin yanındaki çayırlığın içine fırlatıp atmıştı.

Samuel ellerini dizlerine vurarak kahkahadan katılıyor...

— Ne kulak maşalla ne kulak, diyordu.

Karabet usta otların içinde sırtüstü yatıp ayaklarını uzatarak:

— Ne sırtırsın pişmiş kelle gibi be enayi plâkisi, dedi, zabahtanberi çalışmaktan anam ağlamıştır ağnadın mı. Beş takika çayırda sırtüstü yatıp kef çatmaga hakkım yoktur?..

İspinoz

BİZDE OLANLAR

Tanrıya bin şükür ki bugün canân bizdedir,
Yani rüzgâr, fırtına, bora, tufan bizdedir!

Ondadır eldiven, kürk, iskarpin, çanta, manta,
Masraf, sıkıntı, buhran, falan filân bizdedir!

İkide bir aldatır kendisi âşıkını,
Hem de gûya şairiz diye yalan bizdedir!

Sanki şair olduk da iş mi yaptık cihanda?
Paradan gayri her şey, bilâ noksan, bizdedir!

İçimizden birisi Viktor Hügo benim der,
Şekspir olduğu gün Mazhar Osman bizdedir!

Biz de biletçileri bir pasoyle savarız,
Saylav olmak sırası gel git zaman bizdedir!

Ben de bilmem ne yapsın vesaiti nakliye?
Sağı, solu bilmeyen cümle yayan bizdedir!

İnsanların üstünden sıçrıyan şoför, bizde,
Tünel gibi toprağa dalan vatman bizdedir!

Gezer çarksız gemile limansız denizlerde,
Deniz altüst olsa da usta kaptan bizdedir!

Gerçi cadde denecek yeri yok caddelerin,
Fakat sekiz, on katlı apartıman bizdedir!

Altmışına yaklaştı, otuzunda sanırsın,
İsmail Müştak adlı o nevcivan bizdedir!

Seyahatle siyaset rekorunu kırdı o,
Rüştü Aras denilen genç Briyan bizdedir!

İktısadî program elbet muvaffak olur,
Sinekten yağ çıkaran Ahmet İhsan bizdedir!

Daha pek çok yazarız bu sütunda, ölmezsek,
Kırk deve yükü tutan saçmasapan bizdedir!

Dünya karıştı diye gam çekme, Çamdeviren,
Ona düzen verecek dinç kahraman bizdedir!

Çamdeviren

Güzel Sanatlar Akademisinin profesörü Bay Leopold Levi!.

Bana şöylesi lâzım!.

Odası yine karmakarışıktı. Kitaplar, mecmualar, kâğıtlar yerlerde sürünüyor, lûgatlerin ciltleri bir tarafta, formaları bir tarafta duruyordu. Her taraf mürekkep lekesi içinde idi.

Arkadaşı üstada acıyarak baktıktan sonra:

— Şu halden memnun musun? Derbederlik daha canına tak demedi mi?

Diye çıkıştı. Üstat yarasına dokunulmuş gibi sıçradı:

— Hakkın var, azizim, bana bir kadın lâzım. Buna artık tamamile kani oldum. Benim işimden anlar, sözün kısası, beni tamamlıyacak bir kadın.

Arkadaşı gülerek cevap verdi:

— Şuna daha kısası, zeki bir kadın lâzım desene be adam!

— Kaynanamın suratını görmiyeyim diye içiyorum...
— Bari muvaffak oluyor musun?.
— Ne gezer, içtikten sonra iki tane görüyorum!...

Haftanın Anketi:

Görücü Eğlencesi..

— Cebinde paran olsa, işin tıkırında bulunsa, neşene de diyecek olmasa ne yaparsın?

— Eskiden Beyoğlu caddesine çıkar, üç aşağı, beş yukarı dolaşırdım.

— Sebep?

— Ya eski göz âşinalarına raslamak, yahut yeni bir nazenin ile ahbap olup gönül eğlendirmek için!

— Hay Allah razı olsun! Ben de sözü bu noktaya getirmek istiyordum ama sen «eskiden!» diye gönlümü bulandırdın. Demek bu eskidendi? Şimdi ne yapıyorsun?

— Şimdikini hiç sorma! Görücüye gidiyorum!

— Anlıyamadım!

— Anlatayım da bak nasıl anlarsın! Bunca yıllık kaşarlanmış hovardayımdır.

— Malûm!

— Haradan kısrak seçer gibi, sokaktan kadın seçmekten usandım. Sus! sus! «öyle ise evlen!» diyeceksin değil mi?

— Evet.

— Bilirim. Bütün dostları hep ayni paroladan tanıyorum. eksik olmayın! Nasihatinize teşekkür ederim. Fakat ben öyle enteresan bir meşgale buldum ki, hattâ evlenmiye bile vaktim yok.

— Aman etme!

— Sen büsbütün yabancı değilsin. Sana esrarımı faş edebilirim.: Yeni keşfettiğim usul, görücü gitmek usulü. Kendi aziz canım, hovarda gönlüm için görücü gidiyorum.

Hepimizin şöyle böyle tanıdığımız bir sürü ahbabı vardır. Bende bu çeşit dostlar sürü ile sayılır. Hepsi de çöp çatmaktan. adamı başgöz etmekten hoşlanır iyi insanlardır.

Meselâ kahvede oturup tatlı tatlı dalga geçiyorken bir tanesi çıkagelir. Hani çıkagelmese de asırlar geçse derhatır edemiyeceklerinden biri. Selâm verir. Alırsın. Nezaket icabı «buyur» dedin mi karşına geçer oturur. Böyle adamların ilk sözü şudur:

— Ne o, seni bugün bir parça sararmış gördüm. Hasta gibisin kendine dikkat et azizim, kendini kolla. Pek kapıp koyuverdin bugünlerde. Gençlik sana her zaman baki mi?

O zaman hiç sıkılma:

— Yahu böyle diyorsun ama, malûm

ya kimsemiz yok. Bir elimizden tutan çıksa da helâl süt emmiş bir hatun bulsa kim evlenmez? Kim ev, bark, çoluk çocuk sahibi olup rahat bir nefes almak istemez?

— Peki birini bulsana... Şöyle münasip birini!

— Nereden bulayım, zamane kadınları malûm! Arayıp, taramak, görüp tanımak lâzım. Sonra bunca kadınla düştüm, kalktım her önüme geleni karı diye alamam. Tipi, tabiati uygun olmalı. Meselâ, sarı saçlı, mavi gözlü, etine dolgun bir tazecik bulsam bir gün beklemem, evlenirim!

O zaman ahbabı bir düşüncedir alır. Neden sonra:

— Bizim komşularda, diye başlar, böyle bir kızcağız var. Hem de istediğinden âlâsı. Yarın gel seni götüreyim.

— Nasıl olur.

— Nasıl olacak, bu akşam haber gönderirim, yarın akşam bizi beklerler. Gelirsin gideriz. Gözünle görürsün beğenirsen ne âlâ.

İşte tarihini hatırlıyamadığım bir gün bu iş böyle başladı. Ertesi akşam sarı saçlı bayana gittim. Karşıma yine tarihini hatırlıyamadığım bir yaz mevsiminde Büyükadayı bana cennet yapan benim Sarı Aliye çıktı. Vaziyet çok komikti. Aliye de ben de idare ettik. Ahbabım bu işi bir izzeti nefis meselesi haline soktu, Bir hafta sonra başka bir sarışını görmiye gittik. Sonra başka ahbaplar da duydular. Hepsine ayrı ayrı tipler tarif ediyordum. Her hafta hiç tanımadığım evlerde, hiç tanımadığım küçük bayanlarla karşılaştım. Şişliden, Edirnekapıya, Kavaklardan Adaya kadar gitmediğim mahalle, girmediğim kız evi kalmadı.

Bazısında kocakarılar daha ileri gidip oturduğumuz odanın kapısından kafalarını uzatarak:

— Tu.. tu.. kırk bir buçuk kere maşallah! Bakayım damadıma şu tüysüz oğlana? Vallâhi gözüm kesti, kanım kaynadı. İnşallah bir yastıkta kocarlar Eminemle diye naralar attılar.

Bazısında gözleri az gören büyük pederler:

— Yaklaş evlât, şöyle yaklaş. Ayaşlığın falan varsa başka kapıya... Bizim elin sarhoşuna verilecek kızımız yok haa...

Diyerek ahlâkımı yokladılar.

Bir evde, kızla kaynanam olacak hatun okadar biribirlerine benziyorlardı ki, hangisinin evde kalmış kız, hangisinin ihtiyarlamamıya and içmiş kaynana olduğunu bile anlıyamayıp rezil oldum.

Hele bir evde, asrî terbiye almış bir kızcağızı:

— Mademki görücüye geliyor, o halde eski kafalıdır, eski terbiyeye göre hareket edersen daha çok gözüne girersin.

Diyerek bütün kahve içme zamanında ayakta bıraktılar da zavallı kızcağız benim inadıma kahveyi dirhem dirhem içtiğimi görünce dayanamayıp:

— Beyefendi,buraya görücü mü geldiniz? Kahveniz soğudu. Zarar yok bitirin de yenisini pişirtelim.

Diye beni bir güzel mahcup etti.

İşte böyle azizim, ahbaplar:

— Neden caddede görünmüyorsun, niçin kahveye, meyhaneye gelmiyorsun?

Diye merak ededursunlar. Ben yeni usul eğlencemden son derece memnun, son drece bahtiyar gezip tozuyorum.

* * *

Birdenbire gözü duvardaki saate iliştiti.

— Aman, diye ayaklandı, bana müsaade! Çamlıcada bir eve görücü gideceğim. Vapuru kaçırmıyayım.

Arkasından baktım gayri ihtiyarî mırıldanmışım:

— Koş, sersem koş, ateşle oynıyan muhakkak yanar, aya varmaz sen de bulursun başının belâsını...

Tipi

Erkek — Ağlama benim nonoş karıcığım, görüyorum ki yaptığına sen de nadim oldun...

Kadın — Elbette.... O vazo halamdan yadigârdı..., Parça parça oldu!...

KIRINTILARI

Sevmek için muhakkak bir kalp sahibi olmıya lüzum yoktur. Çünkü daima kafamızla severiz.

*

Gözler, aşkta çok mühim roller oynarlar ama esas olamazlar. Çünkü Körler de sever ve sevenler kördür.

*

Ayrılmakta mesafenin hiç bir ehemmiyeti olamaz. Bazan eli elimizde duranlarla ayrıyızdır, bazan dünyanın öbür ucundaki içimizde yaşar.

*

Aşk mücadeledir, kavga keskinleştikçe zevki artar fakat ayni zamanda kavgacıları da yıpratır. Bunun için çok sevenler, çabuk ihtiyarlarlar.

*

Aşk bir mücadeledir. İhtiyar asapla halledilmez, onun için gençlere mahsus kalmıştır.

*

Dünyanın en saçma lâfı, «seni temiz bir aşkla seviyorum» sözüdür. Aşkın kirlisi olmaz.

*

İnsanları âşıkken tetkik edip haklarında muayyen bir kanaata gelmek hatalıdır. Çünkü bir âşık her şeyden evvel bir anormal adam sayılır.

*

Hakikaten sevişenler, biribirlerine «seni seviyorum!» demezler. Çünkü en lüzumsuz buldukları lâf budur.

*

Âşıklar ekseriya evlenince inkisarı hayale uğrarlar. Çünkü bundan çok şey ummuşlardır. Halbuki evlenmek aşka hiç bir yeni şey ilâve etmez.

*

Sevişmenin şaşmaz bir kanunu vardır: Affetmek.

*

İnsanca sevmesini bilmiyen adama dikkat edin, her şeyi emsalinden muhakkak aşağıdır.

Filozof

— Muhterem komşum... Bugün ailem, çocuklarım, akraba ve taallûkatım namına
— Teşekkür ederim, güle güle bay Salomon, Kudüse mi hicret ediyorsunuz?..
— Hayır, Adada yazlık bir oda tuttuk, oraya yidiyoruz!....

NE İST

Necdet

— 1 —

Böyle güzel oynaşın başınıza darısı:
Benim eşimin mutlak
Biçimi sülün gibi, saçı altın sarısı,
Derisi kar gibi ak,
Gözü lâcivert olsun!...

— 2 —

Güneş gibi yüzile çevirsin ilkbahara
Hayatımdaki kışı!...
Uzun kirpiklerile açsın içimde yara,
Hele baygın bakışı,
Yüreğime dert olsun!...

— 3

Yurdumun her yerind
Başıma taç
Tutmıyayım başka eli,
Tanrı gib
Ömrümde bir

— 4

Dilerim ki: olalım
Saçlarımız
Kavga ederse kızmam -
Fakat çabu
Yani tatlı,

e arzı veda ederim... Yidip yelmemek, yelip yormemek var...

Utanmıyor musun?.

Meyhanede karşılaştılar. Alacaklı bir kenara oturdu. Borçlu üç ahbabile vurpatlasın, çal oynasın eğleniyordu. Rakı, bira, su gibi akıyordu. Alacaklı bu hali gördükçe hiddetlendi, hiddetlendikçe kendini içkiye verdi. Zavallının hakkı vardı. Şu karşısında oturup zevkeden adamdan tam yüz lira alacağı vardı. Hem de bir senedir bir türlü alamadığı bir alacak.

Kendi kendine:

— Ben şimdi şu herife ne yapayım diye düşünürken borçlu yerinden kalktı. Sallana sallana alacaklısına yaklaştı. Kulağına iğilerek:

— Azizim dedi, sana olan borcumu asla unutmadım. Görüyorsun ya, namuslu adamım, bana şuracıkta kimseye çaktırmadan elli lira daha verir misin. Bir haftaya kadar ödemek şartile, elli lira.

Alacaklı bukadar yüzsüzlük karşısında boğulacak gibi oldu. Sadece:

— Sen, sen, diyebildi, hiç utanmaz mısın?

— Elbette utanırım, zaten utandığım içindir ki senin gibi eski bir ahbaba başvuruyorum. Hesabı yanlış tutmuşum masraf cebimdeki parayı aşmış, elli lira vermezsen rezil olacağım. Şimdi utandığıma inandın mı?

Bu da başka bir hasta

Zengin amca ağır hasta idi. Miras yiyecek yeğen de evin içinde telâşla dolaşıp duruyordu. Doktor geldi, amcayı muayene etti, reçetesini yazdı. Hasta, merakla sordu:

— Nasıl, doktor, tehlike var mı?

Doktor teminat verdi:

— Tehlikeyi tamamile atlattınız... Hastalık salâha yüz tutmuştur... Bir haftaya kalmaz, eski halinizi alırsınız!

Hasta, heyecanla yatağından fırladı:

— Aman, yavaş söyleyiniz, bu müjdeyi bizim yeğen işitirse yüreğine iner..

ERİM!...

ştü

ıyulsun bu güzeli
ığım!...
ıyayım başka beli:
tığım,
t olsun!..

vastıkta ihtiyar,
şsın!...
kızın bir huyu var -
arışsın;
olsun!...

— 5 —

Güzeller nazlı olur.. baksa da bana küskün,
Titrerim üzerine!...
Derse: Öldüreceğim seni aşkımla bir gün..
Bu sözünü yerine,
Getiren bir mert olsun!...

— 6 —

Mutlak bastırmak ister biliyorum ökseye
Bu güzel kızı herkes!..
Busesini vermesin benden gayri kimseye:
Başkalarına nekes,
Bana çok cömert olsun!...

Kulaktan... ...kulağa

SÜPRÜNTÜNÜN FAZİLETLERİ

Avrupadan dönen bir zat anlatıyordu:

— Biz çöplerimizi ortadan defetmek için dünya kadar para sarfederiz. Buna mukabil Avrupalılar çöpe bir maden gözile bakarlar ve ondan âdeta servet çıkarırlar. Çöplerin içinde dünya kadar kemik, paçavra ve maden hurdavatı vardır. Bilirsiniz ki, kemik, paçavra, demir vesaire mevaddı iptidaiyenin en kıymetlilerindendir.

Avrupalılar bunları tasfiye ederek meselâ kemik parçalarından türlü türlü sabunlar, tuvalet kremleri; paçavradan papyekuşe kâğıtlar, demir parçalarından türlü türlü kıymetli âletler çıkarıyorlar. Çürük yemiş ve zerzavat kabukları ise tahammür ettikten sonra halis ispirto ve nefis likörlere istihale ediyorlar.

Bu nutku dinliyenlerden biri:

— Nafile! Avrupalılar bu noktada bizden geri kalmışlar, dedi. Onlar süprüntüden ancak sabun, kâğıt, ispirto gibi cansız maddeler çıkarabiliyorlar. Halbuki biz Mecidiye köyündeki lâboratuvarımızda karasinek yani canlı mahlûk yaratmak usulünü keşfetmiş bulunuyoruz.

NESİ OLUR?

Eski bir fıkradır ama güzeldir.

Ramazanmış. Köye bir cer hocası gelmiş. Ehli dil bir adam olduğundan mı, yoksa daha kolayına geldiği için mi, her gece namazdan sonra köy kahvesine oturur, köylülere her akşam baştan başlayıp bitirmek şartile sahur vaktine kadar Leylâ ile Mecnun hikâyesini okurmuş.

Otuz Ramazan kahveye devam eden hikâyeyi vaktile dinleyip, acıklı yerlerinde gözleri yaşaran bir köylü otuzuncu akşam otuzuncu defa dinlediği kitabın ertesi gece okunmıyacağını öğrenince, telâşlanmış ve herkes dışarı çıkınca hocaya yaklaşmış, boynunu bükerek:

— Hoca efendi, demiş, sorması ayıp olmasın amma bu Leylâ Mecnunun nesi oluyor kuzum?.

MEŞRU MAZERET

Mekteplerden birinde müdür olan bir dostumu ziyarete gitmiştim.

Biz konuşurken kapıdan sakallı bir zat girdi. Kıyafetinden ve konuşmasından mütekait bir memur olduğu anlaşılıyordu:

— Bay direktör, bir istirhamım var, dedi, bendeniz talebenizden 100 numaralı Mustafanın büyük babasıyım, dedi. Hem çalışıp çalışmadığı hakkında bendenize malûmat lûtfetmenizi rica edeceğim, hem de mümkünse birkaç dakika kendisini görmek isterim.

Arkadaşım ihtiyara yer göstererek:

— Buyurun, oturun, dedi. Sonra zile basarak içeri giren hademeye mektep muavinini çağırmasını emretti.

Biraz sonra muavin geldi:

— Bay muavin.... Bizim yedinci sınıfta 100 numaralı Mustafa vardır ya... Onu birkaç dakika buraya göndermenizi rica ederim.

Muavin mahzun bir tavır aldı:

— Maalesef Mustafa şimdi mektepte değil...

— Sebep!

— Zavallı çocuğun büyük babası vefat etmiş... Sabahleyin ağlıya ağlıya mektebe gelerek cenazesinde bulunmak için izin istedi... Biz de tabiî «olmaz» diyemedik.. Gayet meşru bir mazeret.

YENİ MUHARRİR

Muharrirliğe özeniyordu. İlk romanında fakirliğin psikolojisini tetkike tahsis etmek istedi.

— Hayatı bizzat tetkik etmeli ki realist eser meydana gelsin!

Diyordu. İlk rasgeldiği dilenciyi çevirdi:

— Bana bak arkadaş, dedi, şimdi sana bir gümüş lira verirsem ne yaparsın.

Dilenci kılıksız, kıyafetsiz delikanlıyı baştan ayağa süzerek cevabı yapıştırdı:

— Ne yapacağım, sahte olup olmadığına bakarım.

BAŞAĞRISI:

Arkadaşımız (M... C.) son derece neşesizdi. Sorulan suallere cevap vermiyor, muttasıl düşünüyordu:

Ben: — Senin bir ıztırabın var, saklama...

Dedim.

Omuzlarını silkerek cevap verdi:

— Saklamıya değer bir şey yok... Gördüğünüz gibi muztaribim, dedi.

— Peki, bu ıztırap neden ileri geliyor?

— Neden olacak, kesemin boşluğundan...

Yanımızda nükte meraklısı bir genç vardı. Bir cevahir yumurtlamak istediğini anlatan bir tavırla:

— Affedersiniz efendim... Bir şey soracağım, dedi.

— Buyurun, sorun....

— Kesenizin boş olduğunu söylediniz...

— Evet.

— Iztırabınızın bu boşluktan ileri geldiğini de ifade buyurdunuz...

— Ona da evet...

— Peki boş şey «içinde bir şey olmıyan şey» demek olmasına nazaran, kesenizin boşluğundan nasıl bir elem ve ıztırap meydana gelebilir?

(M.. C.) nükte meraklısının yüzüne bakarak sordu:

— Birader, senin hiç başın ağımaz mı?

TİYATRO ESERİ!

Selâmi İzzete sordular:

— Tiyatro eseri hakkında fikrinizi söyler misiniz? Bir piyes evvelâ sanat eseri midir, yoksa bir ticaret metaı mıdır?

Selâmi İzzet düşünmeden cevap verdi:

— Tutarsa, ticaret malı, tutmazsa sanat eseri sayılır. Ve bunun için piyes muharrirlerinin hepsi bahtiyardırlar.

Papağan

Karikatürün rontgeni:

Zarf... ... ve mazruf

Hikâye

Bedbaht Bir Adam

Mısırda bilmem hangi prensesin kâhyası olan meçhul amca ölüp yüz bin Mısır altınından ibaret servete konduğunu haber alınca telâşlanmadı.

Noterin mektubu kısa ve kuru idi: Bu tanımadığı amcanın ismini bildiriyor, yüz bin lira kadar tutan bu mirasın biricik varisi olduğunu tebşir ederek görüşmek üzere hemen dairesine çağırıyordu.

Ahmet iptidaiyi bitirdikten sonra iki sene demirci çıraklığı yapmıştı. Bu iki senede kolları kalınlaşmıştı ama kulağı ağır işidir olmuştu. Sonra bir buçuk yıl Mahmutpaşada işportacılık etti. Bu işte de belediye memurlarile koyalamaca oynarken baldırları kuvvetlenmiş fakat üstüne hikmeti hüda bir ürkeklik gelmişti. Şimdi 27 lira ücretle belediye tahsildarlığı yapıyordu.

Ayda devrettiği paranın yekûnu yüz lirayı bir türlü aşamadığından ilk ağızda aklına yüz bin Mısır altınının epeyce bir servet olabileceğinden başka bir düşünce gelmemişti.

Hattâ okadar ki, ilk akşam, belki bir yanlışlık vardır, kocakarıyı nahak yere helecanlandırmıyayım, diye annesine bile bir şey söylemedi. Ertesi gün traş oldu, nüfus tezkeresini, terhis vesikasını beraberine alarak noteri görmiye gitti.

Sevinmiyordu ama kafasında garip bir uyuşukluk vardı. Canı sıkılıyor gibi bir şey. Noter dairesine girerken hademeye, âdeta utanarak, güçlükle:

— Noter bey beni çağırmış bir miras meselesi için, diyebildi!

Daktilolar Ahmedin yüzüne bakıp baygın baygın güldüler. Başkâtibe varıncıya kadar cümle memurlar ellerini uğuşturarak ayaklandılar. Bir taraftan hademe beyin makamına doğru sığırtırken, Ahmede iskemle takdim ettiler, koltuk gösterdiler, kahve, çay emredip etmediğini sordular. Yeni mirasyedi yaradılışı itibarile sıkılgan bir adamdı. Ne edeceğini büsbütün şaşırdı. O anda eski evrak çantasını da koltuğunda getirdiğini farketti. Şaşkınlığı hafif tertip arttı. İki yıldır yanından ayırmadığı bu siyah çantadan bu anda bayağı utanıyordu. İçinden: «Allah Allah, bana da ne oluyor?» derken kelli felli noter göründü. Yeni müşterisini koltuklıyarak hususî odasına sürükledi.

Bir saat kadar konuştular. Ahmedin zaten ağır işiten kulakları artık tamamile tıkanmış gibi idi. Yani zonkluyordu. Orta yere kâğıtlar çıkarıldı, imzalar atıldı, mühürler basıldı ve nihayet odadan kan ter içinde kendini dışarıya attı:

Akşam eve hurdahaş bir vücut, kazan gibi bir kafa ile geldi. Annesi, biricik yavrusunun gözünün içine bakan, nefes almasından huylanan, hastalanacak diye içi titriyen meraklı bir hatundu. Ciğerparesini karmakarışık görünce dayanamadı, sual üstüne sual, sıraladı.

Çenesini bir türlü kapamak bilmiyen valideyi susturmak için Ahmet vaziyeti

MUHARRİR SELÂMİ İZZET, İSTANBUL BELEDİYESİ ÇÖP İŞLERİ MÜDÜRÜ OLUYORMUŞ!..

Her horoz kendi çöplüğünde ötmeli!...

ıkısaca hulâsa etmiye mecbur oldu. Kadın bu amcayı hayal meyal hatırlıyordu. Fakat onun yüz bin Mısır altını hakkında oğlu kadar da fikri yoktu. İlle:

— İmamın Sivrikozdaki iki odalı tahta evini satın alalım! Diye tutturdu. Ev, hem gıcır gıcır tamir edimiş miş, hem de düzayakmış, gayri mirasa konduktan sonra da romatizmalı dizlerile elâlemin minare merdivenli kira evlerinde sürünemezmiş ya.

Bir taraftan da:

— Ah, diyordu, faizcilik haram olmasaydı, rehinle ötekine, berikine para verir, gül gibi geçinirdik. Yahut sen, bir bakkal dükkânı açsan nasıl olur? Bak köşedeki şişman Bodos, para babası olup çıktı.

Ahmet annesini sonuna kadar dinledikten sonra, gülerek:

— Sen delirdin mi valde, dedi, yüz bin Mısır lirası ne demek, bilmiyorsun galiba?

Ve yorganı başına çekti. O gün akşama doğru bir Mısır lirasının bizim paramızla 10-12 lira tuttuğunu görenmiş, konduğu mirasın milyona dayandığını anlamıştı. Sabaha kadar kalın rakamlarla toparlak sıfırların arasında dehşetli bir kâbus geçirdi.

* * *

Gün ağarırken ancak dalabilmişti. Birdenbire büyük bir telâşla sıçradı. Annesi bir teviye omuzunu sarsıyordu.

— Ne var, ne oluyor anne?

— A, a, delinin zoruna bak, o ne telâş öyle... Elhamdülillâh hiç bir şeycikler yok. Sade aşağıya üç dört efendi geldi. Seninle konuşmak istiyorlar.

— Kimlermiş bunlar? Ne istiyorlar?

— Bilir miyim, hiç görmediğim insanlar.... Yabancı... Fotoğraf çekeceğiz, biz gazeteciyiz, noterden mirasa konduğunuzu haber aldık deyip duruyorlar. Benim bile resimlerimi aldılar. Adamlar uzaktan gelmişlerdir. Bir acı kahve olsun pişireyim diye yeldirmeyi geçirip bakkala koştum. Koca gâvur ne dise beğenirsin: «Gözün aydın gayri Fatma hanım, kondunuz mirasa.» demez mi?

— Yahu bu işi Bodos nerden haber almış? Yoksa sen bir boşboğazlık mı ettin?

— Ne münasebet evlâdım. Ben de şaştım... «A, üstüme iyilik sağlık, sen yoksa erdin mi çorbacı?» dedim. Meğer aşağıdaki herifler evimizi ona sor-

Ahçıbaşı — Bugün, hindi dolması, börek, kuzu çevirmesi, sarığı burma yapacağız değil mi?..
Patron — Hayır, bir fasulya piyazı bir mercimek çorbası kâfi.... Görmüyor musun takvimi?...

muşlar, o da haberi onlardan öğrenmiş zahir. Şimdi mahalle çalkanıyor, kalk artık!

Ahmet kalktı. Muhtelif pozda resimlerini çektiler. Ertesi günü gazeteler birinci sayfalarını boydan boya Ahmetle doldurmuşlardı. Doğduğundanberi hayatını yazıyorlar, şimdensonra ne yapacağına dair koca koca hikâyeler uydurüyorlardı.

Gazetelerin bu azizliği, bukadarla kalmadı. Daha ertei günü, ahbaplar, uzak, yakın akrabalar sökün etti. Ahmet bitmez tükenmez misafirleri ağırlamak, akraba çocuklarını sevindirmek için evvelâ bakkal Bodostan bir miktar istikraz yaptı. Sonra buna da yüzü tutmamıya başladı.

Bir gün notere gidip alelhesap bir miktar para almayı düşündü, fakat öyle ikram gördü ki:

— Bana, hesabıma mahsuben lûtfen birkaç yüz lira buluverin diyemedi. Yine bir saat konuştular. Noter son sözünde: «İşinizin çabuk neticelenmesi için hiç bir fedakârlıktan çekinmiyoruz. Neticeyi size ayrıca bildiririm.» dedi.

Ahmet ne yapacağını şaşırdı. Başladı belediye namına yaptığı tahsilâttan mirasa konar konmaz kapatmak düşüncesile harcamıya.

Ve bir gün ânî bir teftiş işi meydana çıkardı. Kanun huzurunda «yüz bin lira mirasa konan adam zimmetine para geçirirse ceza görmez» diye bir kayıt yoktu. Ahmet bir sene hapise mahkûm oldu.

Noterden «beratınız mirasınız emrinize âmadedir» mektubunu aldığı zaman cezasının tamam olmasına tam 7 buçuk ay vardı.

Validesi oğlu hapise atılınca mirası falan unutmuş, bir anda yüreğine inerek sizlere ömür uçup gitmişti.

Ahmet hapisten çıkınca büsbütün sersemleşmişti. Her taraftan bin türlü yağlı işler yapmak teklifleri alıyordu. Aklı ermediği bu işlere para yatıramazdı. Koca servetle eski muhitine yerleşemezdi. Mazisindeki mahkûmiyet maddesi ve sıkılkanlığı yüksek muhitlere intisabına da mâni oldu.

Bedbeht adam bir milyon liraya yakın servetile eli böğründe orta yerde kalakaldı.

Rabbim böyle felâketi düşmanımın başına vermesin. Ne dersiniz?

Ta - Ka

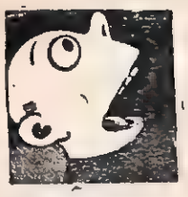

Buna Ne Demeli?.

Kalemin sapını ağzına dayamış, derin derin düşünüyor. Bir müddet yazıyor, yazdığını süzüyor. Sonra kâğıdı yırtıyordu.

Karısı kocasının bu halini bir müddet seyrettikten sonra sordu:

— Sana bu akşam ne oluyor, kuzum? Demindenberi dikkat ediyorum, bir yazıyor, bir yırtıyorsun!

Evet, karıcığım.

— Ne var?

— Bizim Cemalden bir mektup aldım. Malûm a oğlan evleneli iki ay olmadan, kaynanasını kaybetmiş. Cevap vermek lâzım. Düşünüyorum. Kısaca «Gözün aydın» mı diyeyim? Yoksa «hiç bir zaman felâket yalnız gelmez. Oh olsun evlenecek ne vardı?» diye mi yazayım?

İSABET

Genç adam çok aşalık bir herifti. Bütün memleket, bütün ahbapları yaka silkiyorlardı. Yalancılık, yüzsüzlük, hepsi onda mevcuttu.

Bir gün uzaktan tanıdığı bir ihtiyara musallat oldu.

— Azizim, diye söze başladı, Ben öyle zekiyimdir ki, bir adamla beş dakika görüşsem benim hakkımda ne düşündüğünü anlarım.

İhtiyar sevinçle cevap verdi:

— İsabet ki erken söyledin, yoksa boğaz boğaza gelecektik. Müsaadenizle...

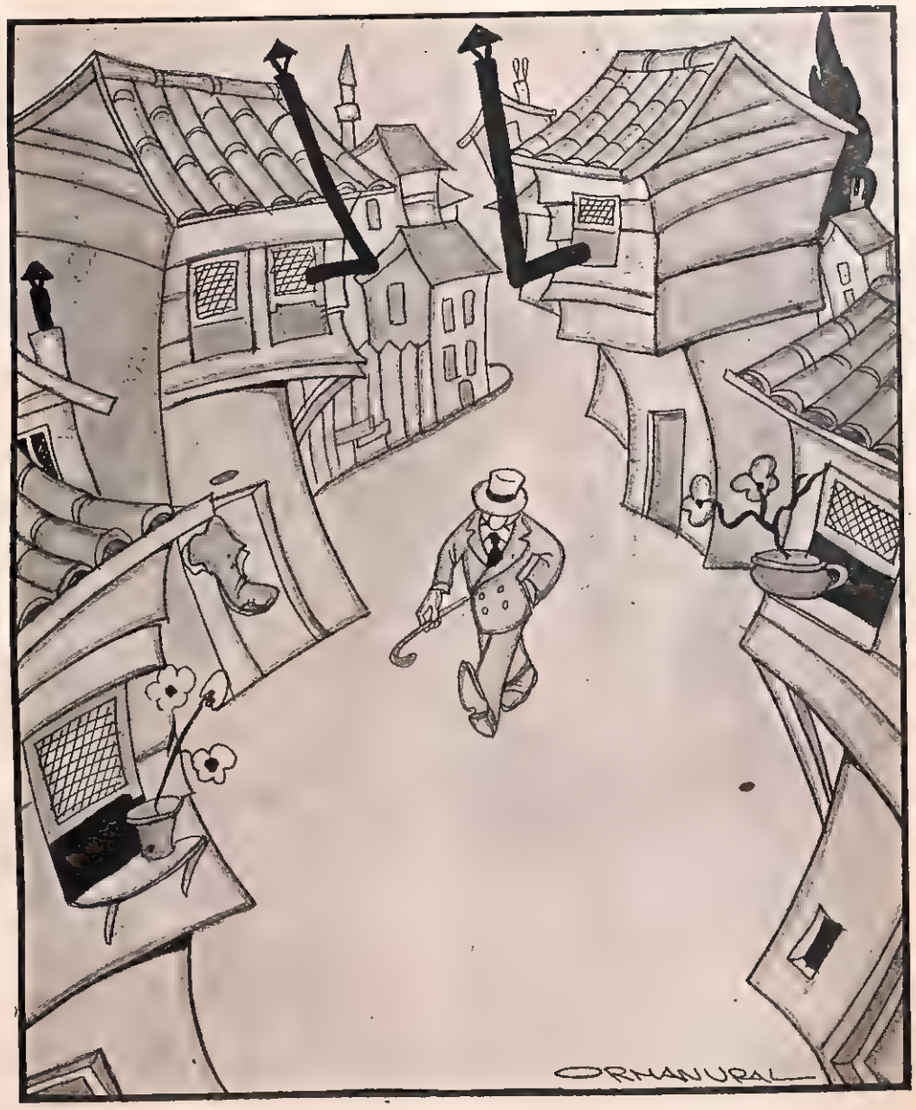

Gazetelerden: Bütün kenar mahallelere varıncıya kadar sokaklar asfalt olacak!...

ALTI KAVAL ÜSTÜ ŞİŞHANE!.

Denizde Bir Macera

Yazan: Osman Cemal

— 5 —

— Nereden tanıyayım küçük hanım! Biz elifi görsek mertek sanırız. Bizim tanıdıklarımız eski semaî kahvelerinde yetişen bizim gibi sandalcıdan, kayıkçıdan bir takım şairlerdir ki onlar da bizim gibi cahillerdir.

Sarışın — Ama demin mahalle mektebinde biraz okuduğunu söylemiştin!

— Adam sen de... Bizim mahalle mektebinde okuduklarımız karabaş tecvidi ile Mizraklı ilmihalden ibaretti!

Şehlâ — Lâkin delikanlı, sen fıtraten çok zeki, çok hassas bir insana benziyorsun, eğer sen iyice okumuş, yazmış olsaydın, belki de ilerde memleketin en meşhur şairlerinden biri olurdun!

— Ne söylemezsiniz ya!..

— Cidden öyle... Hem sen şimdi şuracıkta bize güzel bir mani daha söylemez misin?

Bu sefer pek az nazlandıktan sonra şunu söyledim:

Kürekler dalar, çıkar,
Suları yalar, çıkar;
Bizlerden balıklara:
Selâmlar salar, çıkar!

Bir el şakırdısı, bir kahkaha... Derken bunların arkasından bir gümbürtü, bir bağırtı... Ve yan taraftan kalın bir ses:

— Önüne baksana.. be herif, kör mü gözün?.

Meğer o dalgınlıkla biz arkamıza bakmayı unutmuş, içeriye doğru hızla giren bir kayığa yandan oldukça bir hızla bindirmişiz.

— Aman hemşerim, kusura bakma, bir iştir oldu.

Bizden tos yiyen kayık, şimdi hem gidiyor, hem de tehditleri savuruyordu:

— Kancayı yerdin bu gece sen kafana ama, dua et ki müşterilerimin içinde çoluk çocuk var!

Anlaşılıyordu ki bu kayıkçı geç vakit Alibey köyüne kadınlı çocuklu müşteri götürüyordu.

Kızlar, süt dökmüş kedi gibi yerlerine oturdular. Neşemiz tabiî kaçmış, artık çala kürek yol almaktan başka çare kalmamıştı.

Sağ kenarı kollıyarak tuğla harmanlarını sessiz ve süratle geçtik. Birinci adanın ucuna yaklaştığımız zaman şehlâ gözlü:

— Bari oldu olacak, dedi, açıktan gitmiyelim de Adalarla Bahariye yalılarının arasından geçelim!

Dümenci donuk bir sesle:

— Fena olmaz!

Sarışın hiç cevap vermedi; ben de hiç oralı olmadan sandalın burnunu Karaağaç tarafına doğrulttum. Fakat, şehlâ tekrarladı:

— Bahariyeden gitmekte mahzur mu var sandalcı?

— Yok ama... Çok geç kaldık da...

Dümenci:

— Canım oldu olacak, Bahariyeden gidelim!

Sarışın — O dar yerden geçerken yine bir şeye çarpmıyalım da!..

Ben — Çarpmasına çarpmayız ama.. Siz çok geç kalmaz mısınız?

Şehlâ kol saatine bakarak:

— Saat daha altı buçuk... nasıl olsa yedi buçuk, sekizde köprüye varırız.

Ben — Varmasına varırız ya!...

Şehlâ — Yok eğer sen yoruldunsa o başka!

Ben — Yorulmayı geçin canım.. Ben daha buradan Sarıyere kürek çekerim!

Üçü birden — O halde Bahariyeden...

Dümeni tekrar Bahariyeye kırdık... Deminki gürültü bir hayli neşelerini kaçırmış olan kızlar, şimdi yine tatlı tarafından söze nasıl başlıyacaklarını düşünüyordular. Bu defa lâfı ben açtım; ikinci Adanın orta yerinde yanan bir ateşi göstererek:

Şurada, ateş yanan yerde bir aile yemek yiyor galiba!.

Şehlâ — Biz de oraya gidelim biraz!

— İyi ama onlar Adanın tam ortasında! Oraya sandal gitmez ki...

Dümenci — Kenara yanaşır, biraz karaya çıkar, dolaşır, tekrar yine sandala gireriz.

Ben buna hiç taraftar olmadığım halde kızların çok yalvarmaları üzerine ra-

zı oldum. Zaten Bahariye geçidi üzerinden ikinci Adanın yanına geldiğimiz zaman benim bu teklife razı olmamama pek de imkân yoktu. Çünkü ortasında ateş yanan adanın üzerinde yalnız bir ailenin yemek yediği değil, Adanın etrafında birkaç genç kızla birkaç çocuğun ay aydınlığında kovalamaç oynadıkları, daha öbür tarafta yine başka bir ailenin arasından birkaç hanımın kıvrak bir şarkı söyledikleri görülüp işidiliyordu. Onun için bu kalabalık adaya çıkmakta artık bizim için bir tehlike olmadığı gibi bu lâtif manzaranın içinde beş on dakika geçirmeden gitmenin de tatsız kaçacağı besbelli idi.

Sandalı ikinci Adanın Fişekhane tarafına gelen cephesindeki sazlığa hart! diye oturttum. Ve hep birden dışarıya atladıktan sonra tıpkı gündüzün Alibey köyünde olduğu gibi iskarpinlerimi çıkarıp onu iki elimle ve olanca kuvvetimle yarıya kadar sazlığın içine çektim. Kızlara dedim ki:

— Haydi siz gidin, istediğiniz gibi dolaşın, eğlenin, sonra gelin, ben burada sazların kenarına biraz yan gelip bir sigara savurayım!

Onlar ille benim de kendilerile birlikte Adada dolaşmam için zorladılarsa da gitmedim. Gitmememin sebebi şu idi. Belki o sırada Adada bulunanların içinde beni yakından bir tanıyan olur, beni adımla, sanımla çağırır, o dakikada bizim sandalcılık, mandalcılık hepsi hapı yutardı. Halbuki ben bu işin o gece kızlar, benden ayrılırken bile anlaşılmamasını istiyordum.

Neden sonra üçü de cıvıltılar içinde yanıma geldiler:

— Sandalcı, eğer müsaade edersen biraz daha gezelim mi?

— Siz bilirsiniz ama, önce de söyledim. Annem beni merak eder, eğer geç geleceğimi kendisine söylemiş olsaydım bir şey değildi. Ben değil, siz müsaade edin bu akşam bukadarla kalsın, şayet siz başka bir gün arzu ederseniz ben gelir, sizi istediğiniz yerden alır, istediğiniz saate kadar buralarda gezdiririm.

Teklifime uydular ve sandala doldular. Şimdi o ağır sandalı yüzdürmek de bir mesele idi. Kendilerile birlikte oraya gelmiş olan onar, on ikişer yaşlarında birkaç kız ve erkek çocuğun da yardımı ile biz yarıya kadar saz ve çamurlara gömülmüş olan sandala dayanmıya başladık. Zorla babam, zorla. Nihayet güç halle sandalı oturduğu yerden kurtardık. Fakat olacak işte tam ben sandalın başına atladığım sırada çocuklar ona hızla bir daha dayanınca bizim sandal büsbütün suya kayıp da birdenbire karadan birkaç metre açılmasın mı?

— Amanın küçük hanımlar, çabuk şu kancayı uzatın!

Onlar kancayı bulup da uzatıncıya kadar baktım sandal lodos sularının akıntısile gittikçe açılıyor. Artık sandaldan karaya kanca yetişemezdi. Kızlara:

— Sağ küreği üzerinize alın, solu siya edin!

Filân derken sandal aheste beste tuğla harmanlarının yolunu tuttu. Kızların hiç biri kürek tutmasını bile beceren takımdan değildi. Ah, nerdesiniz şimdiki Galatasarayın, Fenerbahçenin kürek, yelken şampiyonu kızları!

Dümen tutana bağırdım:

— Bari sen dümeni boyuna sağa kıvır da hiç olmazsa karşı yakaya düşün!

Baktım o da olmuyor, sandal dik başına ilerliyordu. Aksi gibi görünürde de başka bir sandal, kayık falan yoktu. Bunları böyle bırakmak hiç olur şey değildi. Denize atlayıp yüzerek sandala yetişmekten başka çare kalmamıştı. Pantalonu sıyırdım, arkamdaki kalın fanilâyı attım; fakat orada denize girmek çok tehlikeli bir işti. Zira İstanbul denizlerinin içinde burası kadar fena bir bataklık olan yer yoktu. Burada denize girip de bataklığa saplanmıyan pek azdı. Olduğum yerden kaldırıp kendimi üç dört metre ilerideki derinliğe fırlatmak da tehlikeli idi. Çünkü oralarda üzeri yosunlu kayalar da çoktu. Ben o yarı çıplak kıyafetimle kendimi denize salıvermek için Adanın Karaağaç tarafına doğru koşarken, tuğla harmanlarının burnundan sönükçe bir ışık göründü. Bu gelen ya bir sandal, ya bir kayık idi. Kızların sesleri işidiliyordu:

— Devam edecek —

— Memleketten doğru sana geldik, emmi oğlunu tanımadın mı?.
— Memlekette akrabam olduğunu sizden öğreniyorum...
— Öyle ise müjdesini de isterik!...

TRİHTEN ÇİZGİLER: Mahalle mektebi!...

Antika merakı

İhtiyar kadın, nedense fazla atardı. Sesini, herkesin fevkalâde bulduğunu, eğer böyle bir memlekette doğmayıp meselâ New-Yorkta yaşasaydı müthiş bir sanatkâr ve müthiş bir yıldız olacağını söylerdi.

Bir gün bir salonda birdenbire:

— Haberiniz var mı çocuklar, dedi, bir Amerikan kumpanyasile anlaştım, beni angaje edip Amerikaya götürecekler.

Çallı İbrahim dayanamadı:

— İnanırım, dedi, şu sersem Amerikalılar bizde nekadar antika varsa alır götürürler.

AMAN GELSİN

Karı koca karşılıklı oturuyorlardı. Kadın kocasına:

— Dün annem söyledi, senden öyle hazzetmiye başlamış ki.... Neler anlattın ona kuzum. Çok gülmüş az daha katılacaktım, kalbim duracaktı dedi.

— Aman karıcığım öyle ise bu akşam yemeğe davet et. Daha gülünç fıkralar öğrendim. Belki söylediği oluverir..

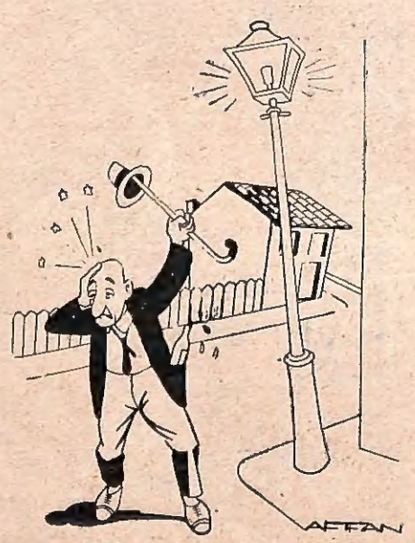

— Vay canına şapkamı kaybettim, karım yine içtin diyecek!...

Sebebi var!

Askerliğini bitirip memleketine döndüğü zaman, konu, komşu, hısım, akraba etrafını aldılar. Her kafadan bir sual çıkıyordu.

— Ne yaptın?

— Nerelere gittin?

— Neler gördün?

Elini sallıyarak topuna birden cevap verdi:

— Çook! Her yeri gezdim. Malûm a, bizimkisi bahriye askerliği idi. Dolaşmadığım yer kalmadı. Karadeniz ,Akdeniz, Marmara denizi...

— Peki gördüklerini anlatsana?

— Bir şey görmedim ki...

— Aman o da nesi? İnsan bukadar gezer dolaşır da bir şeyler görmez olur mu?

— Sebebi var. Biz tahtelbahirciyiz. Denizin altından gidip altından geliriz.

RAMİZ Karikatür ALBÜMÜ

Sanatkâr karikatüristimiz Ramiz'in, yirmi senedenberi neşrettiği karikatürlerin en güzellerini bir albüm şeklinde hazırlamaktayız. Bu albümde iki yüzden fazla karikatür bulunmaktadır. Çok orijinal bir sanatkâr olan Ramiz'in bu albümdeki karikatürleri arasında mizah edebiyatımızda yer alacak kadar kuvvetlileri vardır.

* * *

Bu albümün sayfalarını neşe ile karıştırırken çok büyük bir zevk hissedecek, hele bazı karikatürler karşısında kahkahalarınızı zaptedemiyeceksiniz.

* * *

«Ramiz Karikatür Albümü» çok nefis bir şekilde «Yedigün» müessesesi tarafından bastırılmaktadır. Bir haftaya kadar ikmal edilerek neşredilecektir. Fiatı yalnız 25 kuruş olacaktır.

Bu güzel albümü bayilerinize sipariş ediniz

Dr Hafız Cemal

Lokman Hekim

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar İstanbulda Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakiki fikaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398 .Kışlık telefon: 21044

ZONGULDAK

Mektepliler pazarı Zeki Erman

Yedigün ile Kaikatür'ün Zonguldak bayii. Günü geçmiş sayılarla ciltli koleksiyonlarınızı buradan tedarik etmelerini okuyucularımıza tavsiye ederiz.

Basurdan ameliyatsız Hedensa

ile tamamile geçer, basur memelerini söndürür, mahveder, Kanı, ağrıyı derhal keser. Emsalsiz bir ilâctir.

Karikatür

Bu balık başka balık!

Akdenizde dostluk avı..

Bastığı yer: Ahmet Sait Matbaası